

Τι γιορτάζεις σήμερα μαμά;...

Η κυρία Πιπίτσα είχε σηκωθεί από το χάραμα για να προλάβει να μαγειρέψει πριν πάει στη δουλειά. Η κατσαρόλα έβραζε απ' το κακό της που την είχαν ρίξει στο μεροκάματο πρωί-πρωί κι η κουζίνα ήταν γεμάτη αχνούς. Η Σπυριδούλα έψαξε να βρει τη μαμά της μέσα στην ομίχλη που μύριζε λάχανο, αλλά η κυρία Πιπίτσα είχε γίνει άφαντη. Μόνο δύο μπόγους ρούχων έβλεπε η Σπυριδούλα στην κουζίνα, έναν με άπλυτα κι έναν με ασιδέρωτα. Πίσω απ' αυτούς τους μπόγους, ξεμύτισε τελικά η κυρία Πιπίτσα, που είχε σκύψει για ν' ανοίξει το πλυντήριο και για να ξεθάψει τη σιδερώστρα.

«Τι γιορτάζεις σήμερα μαμά;...»

Της κυρίας Πιπίτσας της ήρθε μια σκοτοδίνη από το σκύψιμο.

«Μα δε γιορτάζω σήμερα!... Η γιορτή μου ήτανε το Δεκέμβριο. Την ίδια μέρα με τη δική σου... τι έπαθες παιδάκι μου;»

Η Σπυριδούλα δεν είχε πάθει τίποτα. Ο κύριος Πίπης, η κυρία Πιπίτσα, ο γιος τους ο Σπυράκος κι η κόρη τους η Σπυριδούλα γιόρταζαν μαζί, αλλά ο καθένας το θυμότανε με τον τρόπο του. «Τέτοια μέρα», ο κύριος Πίπης επέμενε ν' «ανοίγουν το σπίτι τους»... Το σπίτι «άνοιγε» κι η κυρία Πιπίτσα σκοτωνόταν τρία μερόνυχτα πριν, για να ετοιμάσει τη γιορτή, κι άλλα τρία μετά, για να εξαφανίσει τα ίχνη της. Επειδή δε χώραγαν όλοι οι προσκαλεσμένοι, ο Σπυράκος έπαιρνε την άδεια να εξαφανιστεί από το σπίτι κι ήταν η καλύτερή του γιατί βαριότανε τις γιορτές. Η Σπυριδούλα έμενε για να βοηθήσει τη μαμά, που κόντευε να τρελαθεί, κι έτσι τη θυμότανε σαν την πιο κουραστική μέρα του χρόνου...

«Μαμά, δεν εννοώ 'εκείνη' τη γιορτή!»

Μάνα και κόρη είχαν τις χειρότερες αναμνήσεις από 'εκείνη' τη γιορτή.

«Σήμερα είναι η Παγκόσμια Μέρα της Γυναίκας!» δήλωσε επίσημα η Σπυριδούλα.

«Ευχαριστώ για την πληροφορία. Και τι πρέπει να κάνω δηλαδή;»

«Δεν ξέρω...» ομολόγησε στη μαμά η κόρη «... Νόμιζα ότι θα μου έλεγες εσύ!»

Η κυρία Πιπίτσα κατάλαβε ότι δε θα γλίτωνε τόσο εύκολα από τις ερωτήσεις της Σπυριδούλας. Στην αρχή, σκέφτηκε να στείλει την κόρη της στον κύριο Πίπη. «Ρώτα τον πατέρα σου...», έλεγε στα παιδιά της κάθε φορά που τη στρίμωνχαν και δεν ήξερε τι να τους απαντήσει. Την ίδια τακτική ακολουθούσε και ο κύριος Πίπης. «Ρώτα τη μάνα σου!»... Μόνο που ο κύριος Πίπης το έκανε συστηματικά και χωρίς δεύτερη σκέψη. Στο κάτω-κάτω, αυτά ήταν γυναικείες δουλειές. Κι έπειτα, δυο-τρεις ώρες ήταν όλες κι όλες στο σπίτι ο άνθρωπος. Μετά από τέτοιο ξεθώμα στη δουλειά, ήθελε να διαβάσει χωρίς διακοπές την αθλητική του εφημερίδα και να παρακολουθήσει με την ησυχία του το ματσάκι του. Όχι... μετάνιωσε η κυρία Πιπίτσα. Δεν ήταν καθόλου καλή ιδέα να στείλει τη Σπυριδούλα στο μπαμπά της.

Η Σπυριδούλα είχε ανακαλύψει μερικά πράγματα, αλλά ήταν αποφασισμένη να τα ξεφουρνίσει σιγά-σιγά. Ήθελε να δει τι εντύπωση θα έκαναν στη μαμά της.

«Η Γιαννούλα έλεγε χθες ότι ο μπαμπάς της χαρίζει στη μαμά της τριαντάφυλλα τη Μέρα της Γυναίκας!»

Η χειρονομία του μπαμπά της Γιαννούλας έκανε, πράγματι, μεγάλη εντύπωση στην κυρία Πιπίτσα. Ο κύριος Γιάννος είχε χαρίσει λουλούδια στη γυναίκα του και του Αγίου Βαλεντίνου, που ήταν η μέρα των ερωτευμένων! Η κυρία Γιάννα κι η κυρία Πιπίτσα είχαν αρκετά πράγματα κοινά. Έμεναν σε διπλανές πολυκατοικίες, είχαν από δυο παιδιά η καθεμία και δούλευαν μαζί στο εργοστάσιο του Φαταούλα, που έφτιαχνε γιαούρτια και παγωτά. Υπήρχαν όμως και πράγματα που δεν είχαν κοινά. Για παράδειγμα, η κυρία Γιάννα έπαιρνε λουλούδια από τον κύριο Γιάννο όχι μόνο τη μέρα των ερωτευμένων αλλά και τη Μέρα της Γυναίκας! Ο κύριος Πίπης δε χάριζε ποτέ λουλούδια. Το τελευταίο δώρο που είχε πάρει από τον άντρα της η κυρία Πιπίτσα ήταν ένα καινούργιο τηγάνι... Για τη Μέρα της Γυναίκας δεν προβλέπονταν χαρίσματα.

Πάντως, αν εξαιρέσουμε το ζήτημα των δώρων, ούτε η Γιαννούλα ήξερε πολλά πράγματα γι' αυτή την Παγκόσμια Μέρα. Μόνο η φίλη τους η Μιμικά έμαθε κάτι παραπάνω από τη μαμά της, που ως πέρσι δούλευε κι εκείνη στου Φαταούλα. Από τότε που έχασε τη δουλειά της, η κυρία Μήτση είχε μπόλικο καιρό «να σκαλίζει όσα έπρεπε να μείνουν ασκάλιστα», όπως έλεγε ο κύριος Πίπης. Ο

μπαμπάς του Σπυράκου και της Σπυριδούλας δε χώνευε τους γείτονές του γιατί ο κύριος Μήτσος και η άνεργη γυναίκα του ήταν ‘ανακατώστρες’.

Ο Σπυράκος κι η Σπυριδούλα ήθελαν να μάθουν τι σημαίνει ‘ανακατώστρες’.

«Αυτό που κάνετε τώρα εσείς!» είχε απαντήσει ο κύριος Πίπης «Χώνουν τη μύτη τους σε δουλειές που δεν είναι δικές τους».

Έπειτα τους απαγόρευσε να κάνουν παρέα με το Μιμάκη και τη Μιμικά, γιατί τα παιδιά δυο τόσο ενοχλητικών γειτόνων δε μπορούσε παρά να είναι και τα ίδια πολύ ενοχλητικά. Ο Σπυράκος έκοψε στο Μιμάκη και την καλημέρα. Όχι τόσο γιατί το είπε ο μπαμπάς του, αλλά γιατί ο πρώην φίλος του ήτανε στο ποδόσφαιρο καλύτερος απ’ τον ίδιο, κι αφού δε θα ’παιζαν πια στην ίδια ομάδα δε θα παραφαινόταν η διαφορά. Η Σπυριδούλα δεν έβρισκε κανένα λόγο να μη συνεχίσει την παρέα με τη Μιμικά. Ήταν φίλες από την πρώτη δημοτικού! Αν ο μπαμπάς της *πραγματικά* δεν ήθελε «να χώνει τη μύτη του σε ξένες δουλειές», δε θα μάθαινε ποτέ ότι αυτή η φιλία συνεχιζόταν.

Η κυρία Μήτση, που ήταν ‘ανακατώστρα’, ήξερε περισσότερα πράγματα για τη Μέρα της Γυναίκας. Η Σπυριδούλα αποφάσισε να ρίξει στο τραπέζι τη δεύτερη δόση πληροφοριών.

«Μαμά, εσύ έχεις κάνει ποτέ απεργία;»

Της κυρίας Πιπίτσας της έπεσε η κουτάλα απ’ τα χέρια.

«Απεργία;!... Χριστός κι Απόστολος... τι λόγια είναι αυτά;»

Ευτυχώς που ο κύριος Πίπης ακόμα πλατσούριζε στο μπάνιο...

«Κάπου άκουσα ότι η Μέρα της Γυναίκας είναι η επέτειος μιας μεγάλης διαμαρτυρίας...» (η Σπυριδούλα απέφυγε να φανερώσει πως η πληροφορία προερχότανε από την κόρη της ‘ανακατώστρας’) «... Κάπως σα να κάνετε τώρα εσείς απεργία στο εργοστάσιο του Φαταούλα, για να σας δώσει καλύτερο μεροκάματο...»

Η κυρία Πιπίτσα κόντευε να λιποθυμήσει και μόνο που το σκέφτηκε. Ο Φαταούλας δεν αστειευόταν μ’ αυτά τα πράγματα. Δεν ήταν κακός άνθρωπος, αλλά η καλοσύνη του είχε όρια και η απεργία ξεπερνούσε πολύ τα όριά του!... Από πού να τις ψάρευε η κόρη της αυτές τις ανοησίες... Ακούς εκεί απεργία! Λες και δεν είχαν αρκετά βάσανα και δίχως αυτή.

Το νερό στο μπάνιο είχε σταματήσει να τρέχει.

«Πάλι ξεχάσατε ν’ ανάψετε το θερμοσίφωνα;... Ούτε πέντε λεπτά δεν άνοιξα τη βρύση και τελείωσε το νερό!»

Στην πραγματικότητα, ο κύριος Πίπης μούλιαζε στη μανιέρα πάνω από ένα τέταρτο. Ευτυχώς. Αυτή η καθυστέρηση έσωσε τη γυναίκα του από μία ακόμα κατσάδα. Ποιος ξέρει τι θ’ άκουγε αν ο άντρας της καταλάβαινε ποιο ήταν το θέμα της συζήτησης. Εκείνο που δε σωζόταν με τίποτα ήταν το γέυμα της οικογένειας, γιατί η κυρία Πιπίτσα με την κουβέντα ξεχάστηκε κι άφησε να εξατμιστεί το ζουμί του φαγιού που μαγείρευε. Δεν πρόλαβε ούτε ν’ αυγοκόψει τους λαχανοντολμάδες...

«Πάψε τώρα!» είπε νευριασμένη.

Η Σπυριδούλα δεν εννοούσε τόσο εύκολα να παραιτηθεί.

«Αν είναι έτσι τα πράγματα, τελικά, εσύ τι γιορτάζεις σήμερα μαμά;»

Η μαμά έριξε μια ματιά στο βασιλείο της... Το πλυντήριο αγκομαχούσε, φορτωμένο με πολύ περισσότερα ρούχα απ’ όσα επέτρεπε ο κατασκευαστής του. Η σιδερώστρα σώπαινε όλο τσαντίλα, γιατί η κυρά της δεν είχε καταφέρει να σιδερώσει παρά τρία πουκάμισα και κάνα-δυο νυχτικά. Μέσα στην κουζίνα πλανιότανε μια ελαφριά μυρωδιά καμένου. Ο κύριος Πίπης θα στραβουμουτσούνιαζε με το αποτυχημένο φαγητό και «με τις σπατάλες που γίνονταν σ’ εκείνο το σπίτι». Το ρολόι της κυρίας Πιπίτσας έδειχνε ότι σήμερα θ’ αργούσε ν’ αρχίσει να συσκευάζει να γιαούρτια του Φαταούλα. Σίγουρα θα ξενυχτούσε για να προλάβει τις μισοτελειωμένες δουλειές κι ύστερα ο ύπνος δε θα την έπαιρνε γιατί θ’ ανησυχούσε μήπως δεν ακούσει το αυριανό ξυπνητήρι...

Την άλλη μέρα θα σηκωνόταν άπνη και κουρασμένη. Έτσι θα είχε χάσει μια ολόκληρη μέρα από τη ζωή της, γιατί όλα θα είχαν πάει στραβά. Κι αυτή η μέρα θα ήταν η Μέρα της Γυναίκας.

«Τίποτα...» απάντησε η κυρία Πιπίτσα «... Δε γιορτάζω τίποτα. Δεν έχω κανένα λόγο για να γιορτάσω...»

Τα λουλούδια του βιομήχανου Φαταούλα

Εδώ και λίγο καιρό, ο βιομήχανος Φαταούλας καθότανε σ' αναμμένα κάρβουνα. Τρόπος του λέγειν, δηλαδή, γιατί είχε μια πολύ ωραία, αναπαυτική πολυθρόνα κι εκεί πάνω, καθισμένος στα μαλακά, έπαιρνε κάθε μέρα τις επιχειρηματικές του αποφάσεις.

Το πρόβλημα του Φαταούλα ήταν ότι τα γιαούρτια του 'φερναν λιγότερα κέρδη τελευταία. Είχε «καθίσει», όπως λένε, η αγορά... Όσο η φτώχεια και η ανεργία μεγάλωναν, τόσο λιγότερο ψώνιζε ο κόσμος. Ο Φαταούλας, βέβαια, ήταν ατσίδας. Όταν είδε πως οι γέροι ψάχνανε με το κιάλι τις συντάξεις τους και δεν είχαν ν' αγοράσουν ούτε κουλουράκι, χάρισε την παρτίδα των διαιτητικών γιαουρτιών που κόντευαν να χαλάσουν σ' ένα γηροκομείο κι έδωσε εντολή στο διαφημιστικό τμήμα της επιχείρησης να διαδώσει την καλοσύνη του. Ο Φαταούλας ανακηρύχτηκε πανηγυρικά μέγας ευεργέτης του γηροκομείου κι αποφάσισε να περιορίσει την παραγωγή στα γιαούρτια και να ρίξει βάρος στα επιδόρπια και στα παγωτά. Το κακό ήταν ότι ο ανταγωνιστής του, ο Φαγάνας, είχε προλάβει να λανσάρει ένα γιαούρτι με διπλή χρήση. Έριχνες, αν ήθελες, τον κεσέ στην κατάψυξη και σε μία ώρα γινότανε παγωτό!... Ο Φαγάνας, δηλαδή, είχε μειώσει τη χασούρα του περισσότερο απ' τον ανταγωνιστή του. Δεν έχασε καιρό παριστάνοντας τον ευεργέτη, σαν το Φαταούλα, αλλά κατάφερε να τον προλάβει, χρησιμοποιώντας το μεγαλύτερο μέρος της απούλητης παρτίδας του στην παρασκευή του καινούργιου προϊόντος. Η ιδέα του περπάτησε. Το γιαουρτοπαγωτό γινόταν ανάρπαστο γιατί ήτανε φτηνότερο απ' όλα τα γιαούρτια κι απ' όλα τα επιδόρπια και τα παγωτά που κυκλοφορούσαν στην αγορά. Τέτοια δουλειά ο Φαταούλας δεν το περίμενε να την πάθει...

«Τα γιαούρτια δεν έχουν μέλλον!» αποφάσισε τσαντισμένος, παίρνοντας μια πιο βολική θέση πάνω στην επιχειρηματική του πολυθρόνα.

Ο βιομήχανος δεν έτρωγε ούτε γιαούρτια ούτε επιδόρπια ούτε παγωτά από το εργοστάσιό του (το ίδιο κι ο Φαγάνας από το δικό του, σίγουρα όμως, θα είχαν τους λόγους τους)... Πάντως, εκείνη τη στιγμή ο Φαταούλας δοκίμαζε, με αρκετή δυσφορία, ένα από τα καινούργια παρασκευάσματα του αντίπαλου γιαουρτά. Προσπαθούσε να καταλάβει αν υπήρχε και τίποτ' άλλο που να το κάνει ακαταμάχητο, εκτός από τη φτηνή τιμή του.

«Χειρότερο κι από το δικό μου!» απόρησε «Τι στο καλό του βρίσκουν;...»

Η επιχειρηματική απόφαση που πήρε ο Φαταούλας ήταν δραστικότερη από την έξυπνη κίνηση του Φαγάνα με το γιαουρτοπαγωτό. Ήθελε να σβήσει τον ανταγωνιστή του από τον επιχειρηματικό χάρτη γιατί δύο εξίσου ισχυροί γιαουρτάδες δε χωρούσανε σ' εκείνη την αγορά. Και, πρώτα-πρώτα, θα 'ριχνε στο εμπόριο ένα νέου τύπου παγωτό με τ' όνομα 'μολότοφ'! Το παγωτό 'μολότοφ' θα ήταν σχεδιασμένο έτσι ώστε να μπορείς να το φας με δύο τρόπους: ή κανονικά ή στα μούτρα... Ένα τέτοιο αεροδυναμικό παγωτό, ειδικά κατασκευασμένο για να λειτουργεί και σαν όπλο σε παγωτομαχίες, θα μπορούσες να το πετάξεις στον αντίπαλο και να τον κάνεις χάλια! Μόνο που έπρεπε κανείς να προσέχει μην του σκάσει στα χέρια... Ο γιαουρτοβιομήχανος έβαζε στοίχημα τις μισές από τις μετοχές του ότι αυτό το αριστούργημα θα 'κανε κυριολεκτικά θραύση!

«Το τμήμα των γιαουρτιών κλείνει οριστικά!» δήλωσε ο Φαταούλας στο συμβούλιο της εταιρείας του «Ενισχύστε τον τομέα των παγωτών κι αρχίστε τις απολύσεις. Να ξεκινήσετε από τις γυναίκες, εκτός κι αν θέλει καμιά τους να μεταφερθεί στο τμήμα των παγωτών... με το μισό μεροκάματο βέβαια. Θα δουλεύει μόνο όταν υπάρχει ανάγκη».

«Αφεντικό...» πήγε να πει κάτι ο υπεύθυνος του λογιστηρίου, που έπρεπε να ετοιμάσει τις απολύσεις όσων εργατριών δούλευαν στα γιαούρτια.

«Και πού είσαι...» διέκοψε το λογιστή του ο Φαταούλας, γιατί μόλις θυμήθηκε κάτι σημαντικό «... Δεν τις ασφαλίζω για τ' ατυχήματα που μπορεί να πάθουν, άμα γίνει λάθος στην κατασκευή των παγωτών. Προειδοποίησέ τις ότι θα μ' ασφαλίζουν αυτές. Έτσι και τους σκάσει 'μολότοφ' στα χέρια, θα τους κρατάω μισό μεροκάματο γι' αποζημίωση!»

Για να μην υπάρχει παρεξήγηση, ο βιομήχανος Φαταούλας δεν ήτανε μισογύνης. Τη γυναίκα του την έστειλε πρόθυμα, πότε στην Ελβετία για σκι, πότε στο Παρίσι για ρούχα και πότε στη Νέα Υόρκη για πλαστικές. Κι ήταν σχεδόν σίγουρος ότι, αν είχε μία κόρη, θα του ήταν πιο χρήσιμη στην επιχείρηση από τον τεμπέλη το γιο του. Αντί να πουλάει τα γιαούρτια του πατέρα του, δεν είχε αφήσει πάρτι για πάρτι ο ανεπρόκοπος...

Άλλο όμως γυναίκα κι άλλο εργάτρια στο εργοστάσιό του!

Του σηκώθηκαν οι τρίχες άμα συλλογίστηκε τι κέρδη θα χάνονταν αν κρατούσε όλες αυτές τις εργάτριες τούτη τη δύσκολη στιγμή. Πότε γκαστρώνονταν, πότε γεννούσαν, πότε θήλαζαν, πότε

παιδοκομούσαν... κι ούτε δουλειά ούτε κάματος. Μπας και νόμιζαν πως η επιχείρησή του ήταν κανένα ίδρυμα;

«Ως αύριο οπωσδήποτε να τις έχεις ξεφορτωθεί...» γάβγισε ο γιαουρτάς.

«Μα, αφεντικό... αύριο είναι η Μέρα της Γυναίκας!»

Ο Φαταούλας ξίνισε τα μούτρα του. Κιόλας;!... Πότε πέρασε ένας χρόνος; Πέρσι, που το είχε ξεχάσει, κόντεψε να πάθει μεγάλη νίλα. Καταραμένη μέρα. Κάθε φορά που τη θυμάται, ο βιομήχανος συγχύζεται. Μα, να μη μπορεί κανείς να κάνει ό,τι θέλει με την περιουσία του;... Πώς να το φανταστεί ότι για δέκα ψωροαπολύσεις θα γινόταν απ έξω ολόκληρη διαδήλωση;... Άσε που, φέτος, δε θα 'ταν μόνο δέκα οι απολύσεις. Χμ... Σα να 'χει δίκιο ο αρχιλογιστής. Καλύτερα ας το αναβάλει. Και, τώρα που το σκέφτεται, του έρχεται μια ιδέα που θα σπάσει κόκαλα.

«Καλά. Έχε έτοιμες εσύ τις απολύσεις και τις κρατάμε γι' αργότερα. Τσιμουδιά σε κανένα. Για λέγε τώρα, πόσες γυναίκες δουλεύουν αυτή τη στιγμή στο εργοστάσιό μου;... Τόσες πολλές;! Μωρέ, θα πάρουν πόδι κι ούτε θα το καταλάβουν. Άστο τώρα αυτό... Θέλω να μου παραγγείλεις για αύριο ένα φορτηγό λουλούδια. Τριαντάφυλλα. Αύριο το μεσημέρι (να 'χει τελειώσει η βάρδια, μην έχουμε κι άλλη χασούρα), θα μαζέψεις όλες αυτές τις σουσουράδες στην αίθουσα εκδηλώσεων και θα τους κάνουμε γιορτή για την Παγκόσμια Μέρα της Γυναίκας. Θα τους δώσω τα λουλούδια προσωπικά! Η μακαρίτισσα η βάβω μου έλεγε ότι τις μύγες τις πάνεις καλύτερα με το μέλι παρά με το ζύδι... Για να δούμε λοιπόν».

Κι ο βιομήχανος Φαταούλας έτριβε τα χέρια του όλο χαρά. Ωραίο κόλπο... Οι εργάτριές του θα το κατάπιναν αμάσητο. Τρέμε Φαγάνα! Ο Φαταούλας ήταν βέβαιος πως η πατέντα του παγωτού 'μολότοφ' θα τσάκιζε τον ανταγωνιστή. Το αναβαθμισμένο τμήμα των παγωτών θα έκανε στράκες! Κι ο ίδιος, εκτός από τον τίτλο του μεγάλου ευεργέτη των γερόντων, θ' αποκτούσε και τον τίτλο του προστάτη των δικαιωμάτων των γυναικών.

Ο φιλόδοξος γιαουρτοβιομήχανος δεν ένιωθε καμιά τύψη. Για ποιο λόγο;... Στο κάτω-κάτω, εκείνος δεν πίστευε ότι «νόμος είναι το δίκιο της εργάτριας και του εργάτη», όπως είχαν το θράσος να φωνάζουν έξω απ' την πύλη του πέρσι οι διαδηλωτές. Ήξερε πολύ καλά ότι «νόμος», και στα χαρτιά και στην πράξη, ήταν το «δίκιο» του επιχειρηματία. Έτσι τουλάχιστον γινόταν στον κόσμο που ζούσαν ως τώρα κι εκείνος θα έκανε τα πάντα για να μην αλλάξει.

Ένα ντέρμπι και μια διαδήλωση

Η μαμά του Γιαννάκη και της Γιαννούλας «γιόρταζε» τη Μέρα της Γυναίκας, χωρίς να υποψιάζεται ότι μια βδομάδα αργότερα θα ήταν απολυμένη...

Γύρισε στο σπίτι της με το τριαντάφυλλο του Φαταούλα στο χέρι κι ένιωθε σα να έπεσε το τελευταίο οχυρό ανάμεσα στις γυναίκες και τα δικαιώματά τους. Η κυρία Γιάννα είχε πάει βρίζοντας στο εργοστάσιο εκείνο το πρωί, τώρα όμως έλεγε από μέσα της τι καλά έκανε και δεν άφησε πέρσι να την πείσουν ν' απεργήσει! Η κυρία Μήτση, που πείστηκε, απολύθηκε τον επόμενο μήνα. Ένας χρόνος είχε περάσει από τότε κι ακόμα να βρει δουλειά της προκοπής... Αλλά να που εκείνος ο γουρσουζής ο Φαταούλας, ενώ δεν άφησε τις εργάτριές του σχεδόν ούτε ν' ανασαίνουν, άρχισε πια ν' αλλάζει και να μαλακώνει.

Η κυρία Γιάννα την είχε σε υπόληψη τη Μέρα της Γυναίκας. Ο άντρας της δεν ξέχναγε ποτέ να της χαρίσει λουλούδια κι εκείνη θυμόταν πάντα να εύχεται τα «Χρόνια Πολλά» σε συναδέλφους, γειτόνισσες και φίλες, καμαρώνοντας που ήξερε ότι «στις 8 του Μάρτη γιορτάζονται τα δικαιώματα της γυναίκας!». Ήταν πανευτυχής γιατί είχε δικαιώματα εκείνη την ημέρα! Όχι σαν την κυρία Πιπίτσα που δεν έβγαине απ' την κουζίνα της παρά μόνο για να συσκευάσει τα παλιογιαούρτια του Φαταούλα.

Τα λουλούδια του γιαουρτοβιομήχανου συζητήθηκαν πολύ. Η κυρία Γιάννα πανηγύριζε. Η κυρία Πιπίτσα τρόμαξε να πείσει τον άντρα της πως «τ' αφεντικό τρελάθηκε» κι ότι εκείνο το τριαντάφυλλο δεν ήταν από κάποιον άλλον... Μόνο η κυρία Μήτση ψυλλιάστηκε τις 'καλοσύνες' του Φαταούλα, γιατί από τότε που απολύθηκε έβλεπε τα πράγματα μ' άλλα μάτια κι η φιέστα που έστησαν στα καλά καθούμενα κάπως της βρομούσε...

Ο κύριος Μήτσος και η κυρία Μήτση δεν ήταν από κείνους που κάθονται στ' αυγά τους. Ο κύριος Πίπης δούλευε στο ίδιο εργοστάσιο με τον 'ενοχλητικό' γείτονά του κι ήξερε από πρώτο χέρι

τι 'ανακατώστρας' ήταν, αν και δεν τον είχαν ακόμα απολύσει. Πού θα πήγαινε... Θα γινόταν κι αυτό, σκεφτόταν ο κύριος Πίπης. Κι επειδή πρόσεχε πολύ τις σχέσεις του, είχε απειλήσει γυναίκα και παιδιά ότι θα τους έκοβε τα πόδια (και το χαρτζιλίκι!), αν τυχόν τον παράκουγαν και συνέχιζαν την παρέα με κανέναν από δαύτους.

Ο κύριος Γιάννος δε δούλευε στο χαλυβουργείο όπως οι γείτονές του κι είχε μεσάνυχτα από τις 'ενοχλητικές' δραστηριότητες του κυρίου Μήτσου στη δουλειά. Ήξερε, βέβαια, τις δραστηριότητες της γυναίκας του, αλλά δε φοβόταν τόσο πολύ κι έτσι δεν έβρισκε απαραίτητο να καταφύγει σε τέτοια μέτρα. Δεν ξέρουμε βέβαια τι θα 'κανε αν μπορούσε να μαντέψει τη συνέχεια εκείνης της μέρας, που εξελίχτηκε λίγο ασυνήθιστα για τις δύο από τις τρεις αυτές οικογένειες...

Η αλήθεια είναι ότι η κυρία Γιάννα είχε κάτι ειδικές απαιτήσεις κάθε 8 του Μάρτη, γιατί ήθελε να «γιορτάζει» τη μέρα με κάθε επισημότητα. Δόξαζε το θεό που ο δικός της άντρας δεν ήταν σαν τον κύριο Πίπη ή σαν κάτι άλλους που ήξερε. Κατέβαζε καθημερινά τα σκουπίδια, έβαζε πού και πού κανένα πλυντήριο, μερικές φορές μάλιστα αναλάμβανε και να μαγειρέψει! Όμως εκείνη την ημέρα, η σύζυγος απαιτούσε και το έξτρα «δικαίωμα» ενός ολονύχτιου γλεντιού «μόνο για γυναίκες», που πήγαινε μαζί και μ' άλλα προνόμια. Για ένα εικοσιτετράωρο, η κυρία Γιάννα δεν έκανε καμία δουλειά στο σπίτι. Ό,τι χρειαζόταν να γίνει, από το απλό συγύρισμα ως το διάβασμα των παιδιών, έφενγε για μια μέρα από τους ώμους της νοικοκυράς και μετακόμιζε στις πλάτες του νοικοκύρη.

Ο κύριος Πίπης κορόιδευε το γείτονα για κείνες τις «σαχλαμάρες»... Έφτασε μάλιστα ως την περιφρόνηση όταν, μια φορά που πήγε για επίσκεψη, ο κύριος Γιάννος του άνοιξε την πόρτα με την ποδιά της κουζίνας! Στα χνάρια του πατέρα του, ο Σπυράκος περιφρονούσε το Γιαννάκη γιατί βοηθούσε στο πλύσιμο των πιάτων. Κάποτε μάλιστα τον τσάκωσε ν' απλώνει τα ρούχα!... Ο Μιμάκης βέβαια έραβε μέχρι και τα κουμπιά του, αλλ' αυτός δε μέτραγε γιατί με την οικογένειά του δεν έκαναν παρέα...

Να όμως πώς εξελίχθηκαν τα πράγματα.

Εκείνη τη χρονιά, η Παγκόσμια Μέρα της Γυναίκας έπεφτε πάνω σ' ένα ποδοσφαιρικό ντέρμπι... Ο κύριος Πίπης με το Σπυράκο, φανατικοί ποδοσφαιρόφιλοι, θα πήγαιναν στο γήπεδο γιατί είχαν εισιτήρια αγορασμένα από πριν. Ο κύριος Γιάννος κι ο Γιαννάκης θα κάθονταν στο σπίτι, για να παρακολουθήσουν το ματς από την τηλεόραση. Ο κύριος Μήτσος δε θα το έβλεπε. Όχι ότι δεν αγαπούσε τη μπάλα, όμως εκείνη τη μέρα είχε κάτι σημαντικότερο να κάνει κι ο Μιμάκης θα τον ακολουθούσε.

Στο μέτωπο των γυναικών τώρα...

Η κυρία Πιπίτσα σκοτωνόταν να προλάβει τις δουλειές που άφησε το πρωί. Αν περίσσευε λίγη ώρα, θα την άραζε μπροστά στην τηλεόραση (όχι για να δει μπάλα, αλλά καμιά αισθηματική ταινία) κι η Σπυριδούλα θα πέθαινε απ' τη βαρεμάρα. Η κυρία Γιάννα ετοιμαζόταν για το Μεγάλο Ξεφάντωμα εδώ και κάτι ώρες κι η Γιαννούλα θα 'μενε στο σπίτι. Δεν τρελαινόταν για το ποδόσφαιρο κι έτσι θα σκυλοβαριόταν όπως η φιλενάδα της. Η κυρία Μήτση θα 'βγαινε για να πάει κάπου και θα 'παιρνε μαζί της και τη Μιμικά.

Ως εκείνη τη στιγμή, η μέρα ήταν προβλέψιμη και χαρακτηριζόταν από τον ενθουσιασμό για τον αγώνα κι από τις άλυτες απορίες για το μυστήριο που τύλιγε την όγδοη μέρα του Μάρτη. Εκτός από το Σπυράκο, που δεν ενδιαφερόταν παρά μόνο για τον εαυτό του, τα υπόλοιπα παιδιά παρατήρησαν πως η συμπεριφορά των μαμάδων ήταν λίγο παράξενη εκείνη την ημέρα κι επίσης ότι κανείς τους δεν πήρε ικανοποιητικές απαντήσεις.

Ο Γιαννάκης κι η Γιαννούλα δεν προλάβαιναν να μετράνε παραξενιές. Η κυρία Γιάννα ήταν πολύ απορροφημένη από τα «δικαιώματά» της κι έμοιαζε να 'χει αγωνία μήπως δεν προλάβει να τ' απολαύσει όλα... Τα παιδιά έβγαλαν το συμπέρασμα ότι μάλλον ήταν τόσα πολλά επειδή κρατούσαν μόνο μία μέρα.

Η Σπυριδούλα ανησυχούσε γιατί η δική της μαμά δεν είχε ποτέ καμιά παραξενιά κι αυτό της φαινόταν το πιο παράξενο απ' όλα (ο αδερφός της, πάλι, δε θα παραξενευόταν ούτε αν η κυρία Πιπίτσα εμφανιζόταν μπροστά τους με περικεφαλαία!).

Η κυρία Μήτση ήτανε παράξενη όλο τον προηγούμενο χρόνο! Σαν αποτέλεσμα της καινούργιας παραξενιάς της, δεν περίμενε πρώτα να τη ρωτήσουνε και μίλησε από μόνη της στα

περίεργα παιδιά της. Μάλιστα όσα είπε είχαν τόσες λεπτομέρειες, που το Μιμάκη και τη Μιμικά τους έπιασε πονοκέφαλος.

Αλλά γύρω στις έξι το απόγευμα η κυρία Πιπίτσα αποφάσισε να κάνει την επανάστασή της! Όχι σπουδαία πράματα δηλαδή... Σκέφτηκε απλά να εκμεταλλευτεί την απουσία των ζόρικων της οικογένειας και τη βαρεμάρα της Σπυριδούλας, για να βρει λιγάκι την ησυχία της. Τηλεφώνησε λοιπόν στην κυρία Γιάννα. Η πανηγυριώτισσα φιλενάδα δεν είχε αντίρρηση να φιλοξενήσει στο σπίτι της ακόμα και δυο ντουζίνες παιδιά, αφού άλλος ήταν απόψε της υπηρεσίας... Μόνο που η ανυπόφορη γκρίνια της κόρης της την είχε αναγκάσει ν' απευθυνθεί πριν λίγο στην κυρία Μήτση, που θα 'παιρνε τελικά και τη Γιαννούλα μαζί με τη Μιμικά.

«Είμαι σίγουρη ότι θα πάρει, αν θέλεις, και τη δική σου»

Της κυρίας Πιπίτσας της έπεσαν τα μούτρα. Πώς να υποχρεωθεί σε μια γειτόνισσα που είχε να της μιλήσει ένα χρόνο;... Τελικά, η ανάγκη της γι' αυτή τη μικρή 'επανάσταση' γκρέμισε και τους τελευταίους δισταγμούς. Ξεπροβόδισε τη Σπυριδούλα (ελπίζοντας πως θα γύριζε πριν από τους άλλους) και, αφήνοντας τα ρούχα ασιδέρωτα και την κατσαρόλα από τους ντολμάδες άπλυτη και καμένη, κάθισε να δει την αισθηματική της ταινία. Έτσι άρχισε κι έτσι τέλειωσε η 'επανάσταση' της κυρίας Πιπίτσας... Έτσι έγινε και βρέθηκαν η Σπυριδούλα, η Γιαννούλα, η Μιμικά κι ο Μιμάκης, μαζί με την κυρία Μήτση και τον κύριο Μήτσο, στη διαδήλωση εκείνης της μέρας για τα δικαιώματα της γυναίκας στη δουλειά, στη μόρφωση, στην υγεία και στην ισοτιμία. Δικαιώματα που δεν είχαν κατακτηθεί ακόμα και δικαιώματα που έπρεπε να τα ξαναπάρουν πίσω...

Στη διαδήλωση αυτή τα παιδιά έλυσαν μερικές απορίες τους και τους γεννήθηκαν άλλες τόσες. Είδαν εκεί κόσμο κι από τη γειτονιά τους, παιδιά από το σχολείο τους κι ανθρώπους, γυναίκες και άντρες, που ήταν συνάδελφοι των μπαμπάδων και των μαμάδων τους, στο εργοστάσιο του Φαταούλα κι αλλού. Άνεργους και απολυμένους. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν πολύ διαφορετικοί μεταξύ τους, είχαν όμως κάτι κοινό. Δε δέχονταν να παίρνουν τα πράγματα όπως έρχονται κι ήταν αποφασισμένοι να καλυτερέψουνε τη ζωή τους. Ήξεραν επίσης ότι, για να το πετύχουν αυτό, δεν έπρεπε και δεν μπορούσαν να είναι μόνοι τους, αλλά να προσπαθήσουν μαζί.

Το ντέρμπι τελείωσε με ισοπαλία και το ματς κρίθηκε στα πέναλτι. Παρά τα μέτρα της αστυνομίας, οι 'φιλάθλοι' δάρθηκαν ανελέητα μεταξύ τους και το γήπεδο γέμισε καπνούς και βλαστήμιες. Ο κύριος Πίπης γύρισε με σχισμένο πουκάμισο κι ο Σπυράκος με μαυρισμένο μάτι. Ήταν κι οι δυο τους όλο νεύρα που έχασε η ομάδα τους και τα έβαζαν με το διαιτητή. Είχε ακυρώσει, ο ξεφτίλας, ολοκάθαρο γκολ ένα δευτερόλεπτο πριν τη λήξη...

Η Σπυριδούλα, ευτυχώς, είχε προλάβει να επιστρέψει. Στη διαδήλωση, σε αντίθεση με το γήπεδο, δε σημειώθηκαν επεισόδια και δεν είχε ανοίξει ρουθούνι. Η τηλεόραση δεν έδειξε τίποτε από τη συγκέντρωση που έγινε για να τιμηθεί η Παγκόσμια Μέρα της Γυναίκας. Το ενδιαφέρον των ρεπόρτερ μονοπώλησαν η συμπλοκή των 'φιλάθλων' στο ντέρμπι και... ο καινούργιος τίτλος του Φαταούλα ως «υποστηρικτή των δικαιωμάτων των γυναικών»! Ο γιουρτάς είχε καλέσει στη φιάτσα του όλα τα κανάλια κι έκανε δηλώσεις. Η κυρία Πιπίτσα είδε τον εαυτό της μέσα στο πλήθος των εργατριών, που άκουγαν το βιομήχανο κρατώντας τα τριαντάφυλλα, και κόντεψε να τα κακαρώσει από τη χαρά για κείνη την ανέλπιστη δημοσιότητα. Εκείνο που δεν είδε να έρχεται ήταν η απόλυση... Όταν, σε καμιά βδομάδα, παρέλαβε το χαρτί, έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Το μόνο πράγμα που κατάφερε να σκεφτεί ήταν ότι, δε μπορεί, θα έγινε λάθος. Εκείνη ποτέ δεν είχε παραπονεθεί, ποτέ δεν είχε διαμαρτυρηθεί, ποτέ δεν είχε απεργήσει...

Ο κύριος Γιάννος τα πέρασε καλύτερ' απ' όλους... Η ομάδα του είχε κερδίσει, έστω και στα πέναλτι, κι εκείνος απόλαυσε το ματς χωρίς να ταλαιπωρηθεί και χωρίς να δαρθεί με κανένα. Γυρνώντας το χάραμα η γυναίκα του, τον βρήκε αποκοιμισμένο στον καναπέ και με την τηλεόραση ανοιχτή, μέσα σ' ένα σωρό φυσικότσουφλα που δεν είχε κάνει τον κόπο να μαζέψει. Το εικοσιτετράωρο, έτσι κι αλλιώς, είχε τελειώσει. Μπορούσε λοιπόν να περιοριστεί στις συνηθισμένες του υποχρεώσεις (σκουπίδια, λίγο πλύσιμο, άντε και καμιά μακαρονάδα)... Μέχρι την επόμενη Μέρα της Γυναίκας, όλα τ' άλλα δεν ήτανε δική του δουλειά.

Η μαμά του Γιαννάκη και της Γιαννούλας ακριβοπλήρωσε το γλέντι του Μεγάλου Ξεφαντώματος με παραπάνω από έναν τρόπο. Πριν προλάβει να της περάσει ο πονοκέφαλος από το ξενύχτι, ήρθε το χαρτί του Φαταούλα και την αποτελείωσε. Δέκα μέρες μετά, έτρεχε στο

σωματείο (που ως τότε δεν ήθελε ούτε να το ξέρει), για βοήθεια, και στη φίλη της τη Μήτση (που είχε περάσει τα ίδια), για παρηγοριά.

Η κυρία Μήτση και ο κύριος Μήτσος ξέρουν ότι έχουν κάμποση δουλειά μπροστά τους. Ξέρουν ακόμη ότι «το δίκιο του εργάτη και της εργάτριας» δε θα γίνει νόμος όσο υπάρχουν άνθρωποι που στηρίζουν τους εκμεταλλευτές τους. Οι Φαταούλες κι οι Φαγάνες έχουν προς το παρόν το πάνω χέρι στον κόσμο που ζούμε. Ευτυχώς, όμως, υπάρχουν κι εκείνοι –και δεν είναι λίγοι– που θα κάνουν τα πάντα για να τον αλλάξουν.

.....
Οι ιστορίες μπορούν να χρησιμοποιηθούν με οποιονδήποτε τρόπο θεωρηθεί κατάλληλος.

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ